

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hcr-uptk@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 14. март 2013. године

Предмет бр. 257/09

Снежана СИМОНОВИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 14. марта 2013. године,
уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
гђе Кристин ЧИНКИН
гђе Франсоаз ТУЛКЕНС

Уз помоћ

г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменућу жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, одлучила је следеће:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 30. априла 2009. године и уписана је истог дана.
2. Дана 10. јуна 2009. године, Комисија је од жалиоца затражила додатне информације. На овај захтев није добијен никакав одговор.
3. Дана 30. септембра 2011. године, Комисија је затражила додатне информације од Канцеларије за везу са судовима (КВС) при Министарству правде Косова. КВС је одговорио 30. новембра 2011. године.

4. Дана 12. фебруара 2013. године, Комисија је од жалиоца затражила додатне информације. Жалиочев одговор је примљен 20. фебруара 2013. године.
5. Дана 20. фебруара 2013. године, Комисија је затражила информације о случају од Косовске агенције за имовину (КАИ). КАИ је доставио свој одговор 22. фебруара 2013. године.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

6. Жалилац је бивша становница Косова, са тренутним пребивалиштем на територији уже Србије.
7. Жалилац обавештава Комисију да је она власница стана који се налази у Приштини и да је у њему живела до 1999. године, када је отишла из безбедносних разлога.
8. Жалилац је накнадно обавештена да јој се у имовину уселила друга особа. Као резултат тога, жалилац је поднела захтев за повраћај власништва над имовином Комисији за стамбене и имовинске захтеве (КСИЗ) Дирекције за стамбена и имовинска питања (ДСИП).
9. Дана 18. јуна 2005. године, КСИЗ је донео одлуку у корист жалиоца.
10. На ову одлуку КСИЗ-а уложена је жалба од стране трећег лица, које је поднео захтев за поновно разматрање. Овај захтев за поновно разматрање је био одбијен.
11. Дана 4. септембра 2007. године, Косовска агенција за имовину (КАИ), као агенција која је наследила обавезе ДСИП-а, издала је налог за исељавање у корист жалиоца. Међутим, пре него што је исељавање извршено, станар тог објекта је добровољно напустио просторије. Према информацијама добијеним од КАИ, дана 11. септембра 2007. године, жалилац је преузела кључеве од имовине посредством овлашћеног заступника.
12. Жалилац је накнадно затражила да се имовина стави под управу КАИ. Имовина је стављена под управу и укључена у програм добровољног издавања. Међутим, 12. маја 2008. године, приликом увида КАИ, установљено је да је имовина заправо уништена.
13. Дана 29. октобра 2008. године, КАИ је обавестио жалиоца да не може и даље да држи имовину под својом управом јер је она уништена. КАИ је затим покренуо затварање предмета.

III. ЖАЛБА

14. Комисија сматра да се жалилац жали поводом уништавања имовине која је била под управом КАИ, као и поводом чињенице да није плаћена никаква надокнада.

IV. ПРАВО

15. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
16. Комисија примећује да је управљање имовином од стране ДСИП-а и КАИ регулисано чланом 12.9 Уредбе УНМИК-а бр. 2000/60, која гласи: „Дирекција чини разумне напоре да сведе на минимум ризик од оштећења имовине која је под њеном управом. Дирекција не сноси одговорност за било које оштећење имовине која је под њеном управом или за губитак или оштећење предмета у имовини.“
17. Комисија такође напомиње да је жалилац потписала споразум са КАИ прихватајући, у складу са релевантним прописом, да КАИ није одговоран ни за какву штету нанету имовини под његовом управом. Сходно томе, не постоји основа за закључак да су жалиочева права прекршена као резултат пропуста УНМИК-а да надокнади штету нанету њеној имовини у овом предмету (видети Саветодавна комисија за људска права, случај *Трајковић*, бр. 35/08, одлука од 17. априла 2009, §§ 24-25).
18. Комисија закључује да у жалби не постоји никаква назнака повреде права на које се жалилац позива. Комисија је мишљења да ова жалба мора да се одбаци јер је очигледно неоснована у смислу члана 3.3 Уредбе бр. 2006/12.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ НЕПРИХВАТЉИВОМ.

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући